

Wilt u voorlezing van deze preek in uw gemeente even melden via contact@vanbruggenpreken.nl ?

BIDDEN VOOR ALLEN AAN BOORD

Veilig aan wal op Malta

[1]

Broeders en zusters in de Here,

In deze dienst kijken we in gedachten naar een eiland in de Middellandse zee.
In de bijbel staat het aan het einde van het langste hoofdstuk in Handelingen: hoofdstuk 27.
Het is namelijk het eiland waar Paulus, na een bloedstollende reis, uiteindelijk aan land kwam!
Pas toen werden ze gewaar wat de naam van het eiland was: MALTA! [2.1]

Voor ons een bekende naam.

Malta speelde in de afgelopen 20 eeuwen vaak een belangrijke rol, het laatst nog in de tweede wereldoorlog.

Het eiland heeft een rijke en ridderlijke geschiedenis. De sporen daarvan zijn interessant voor de toerist.

Maar hoeveel er sinds Handelingen 27 ook is gebeurd op Malta, toch is het eiland vandaag ook nog altijd het eiland waar Paulus een schipbreuk overleefde.

Er is een baai naar hem genoemd, er zijn kerken aan hem gewijd en op het Paulus-eilandje vlak voor de kust staat een groot standbeeld voor deze apostel van de volken.

Bij dat standbeeld kijk je uit over de rotsblokken en over de zee en in gedachten zie je de apostel hier oprijzen uit de golven en aankomen op de steenachtige kust.

Hier kwam Paulus behouden aan land! [2.2]

Daarom staat dat standbeeld op deze plek.

Terecht.

*

Maar ik vraag me wel af of men het destijds ook zo heeft beleefd.

Op Malta was de apostel Paulus toen volstrekt onbekend. En onder de velen die aan land kwamen sprong hij er ook helemaal niet uit. Hij was één van de velen. Wie er naar voren kwamen? De schipper en de stuurman: beiden met hun sterke verhalen. En op de voorgrond staat ook de hoofdman Julius die de overheid vertegenwoordigt en met wie stadhouder Publius zich onderhoudt. Dat zijn de belangrijke mensen die aandacht trekken.

Ondertussen is een aantal anonieme mensen aan het hout sprokkelen voor een vuur. Onder hen is ook een jood met de naam Paulus en in zijn nabijheid zien we zijn reisgenoten Aristarchus en Lucas. Samen met vele anderen dragen zij hout aan voor het vuur op de plaats waar de leidinggevendenden met elkaar de zeereis en de gevolgen daarvan bespreken.

Malta zag toen iets heel anders dan wij. De eilandbewoners zagen mensen bij de rotsige kust omhoog klauteren, naamloos, verkleumd en hongerig. Vijf, tien, nee nog veel meer. Je zag steeds meer mensen uit het water opduiken, zwemmend, wadend of zich vastklampend aan wrakhout. Er leek geen eind aan te komen. Het werden er wel honderd en nog hield het niet op. Tenslotte telde men met moeite en verbazing 276 mensen (Hand. 27:37) die het strand bevolkten. Nog nooit zag dit strand zoveel mensen in één keer.

Het slot van hoofdstuk 27 brengt onder woorden wat de opvallende slotsom is van deze moeitevolle reis. Niet: „En zo kwam *Paulus* behouden aan wal” maar „En zo kwamen *allen* behouden aan wal” (Hand.27:44).

Een complete scheepsbevolking.

Iets heel bijzonders. [2.3]

Het beweegt de Maltezers tot zorg en liefde. Hun neiging tot juttten en beroven komt nu niet op. Daarvoor zijn er veel te veel mensen. Het beste komt nu boven: mensenliefde voor zoveel schipbreukelingen!

GOD REDT OP MALTA EEN COMPLETE SCHEEPSBEVOLKING.

1. Hij illustreert zo het evangelie van de Wereldredder
2. Hij demonstreert zo de kracht van christelijke voorbede [3]

1. (*Hij illustreert het evangelie van de Wereldredder*)

[4]

De bewoners van Malta wisten niets van de bittere zeereis die een schip uit Alexandrië meemaakte op weg naar Italië. Schepen op die route deden Malta trouwens ook niet aan. En het zal hun dan ook geen zorg geweest zijn, wat er met de schepen op deze lijnvaart gebeurde in deze verschrikkelijke herfststorm.

Maar na een aantal dagen, waarin het amper licht werd, ging er een gerucht over het eiland dat er een schip gestrand was. Dit is de tijd voor jutters en rovers om zich te haasten. Van een gestrand schip spoelt altijd wel iets aan op het strand. En mocht er ook nog een enkele overlevende zijn, dan is het gemakkelijk om die in ieder geval van zijn laatste goud te verlossen.

De te hoop lopende Maltezers gaan echter een merkwaardige morgen tegemoet. Ze hebben al gauw door dat vanaf dat doormidden gebroken schip stukken hout naar de kust drijven en dat je overal nog hoofden boven water ziet. Nog geen lijken, maar zwemmers. En ook nog heel veel. Hoeveel zullen het overleven? Hoeveel procent zal uiteindelijk niet van zwakte alsnog verdrinken in het zicht van de

kust? En hoeveel procent zal misschien tenslotte het strand nog levend bereiken? Misschien wel wat meer mensen dan normaal het geval is, want er drijven nog zoveel levenden in de baai! Maar de meesten zullen het wel niet halen!

En dan gaat zich voor de ogen van de eilandbewoners een *wonder* voltrekken. Iets dat ze nog nooit eerder hebben meegemaakt en dat ook haast niet is voor te stellen. Mens na mens, meest mannen maar ook vrouwen, komen ze uitgeput maar levend opdagen voor het strand. En wanneer men een uur verder is en er geteld wordt, rapporteert de schipper dat „*allen* aan land zijn gekomen”. En het bijzondere is dat ze allemaal leven. „Zo kwamen allen *behouden* aan land”. [5.1]

Het grote wonder van Handelingen 27 staat aan het slot: geen enkele dode, geen enkele vermiste. Dat is bij elke scheepsramp al heel bijzonder, maar in dit geval is het een onvoorstelbaar wonder.

*

Dat wordt de mensen op Malta steeds duidelijker wanneer het verhaal van de reis op die dag stukjes bij beetje doordringt tot iedereen. Wat een reis hebben deze 276 mensen achter de rug! Het is onvoorstelbaar dat het schip met al die mensen ooit nog helemaal voor de kust van Malta is gekomen in dít seizoen en met déze stormen en met díe gebeurtenissen. Dat is het *driedubbele* wonder op de achtergrond van het wonder dat allen vandaag behouden werden op het strand.

Hoe hebben ze die reis ooit overleefd!
Ze hadden allemaal al wel *drie* keer dood moeten zijn!

1. Na de uitvaart uit Goede Havens op Kreta kwam men in een storm die schepen niet overleven. Lading en scheepstuig geeft men op. Nu is het schip een draaitol in de handen van de storm Euraquilo. De reis naar de dood duurt nog dagen, waarin zon noch sterren zich vertonen. Men was ten dode opgeschreven. We lezen in 27:20: „Tenslotte verloren we alle hoop op redding”. Men stelde zich in op de verdrinking en op een graf op de zeebodem. Alle lust om nog iets te eten vergaat de mensen. Hongerend staart men zijn einde in de ogen. [5.2]

2. Maar deze dood gaat eerst nog voorbij. Dan komt echter de tweede crisis: het water wordt minder diep, men vreest in het duister op een klip te lopen. En de bemanning kiest het hazenpad: ze strijken de sloepen en willen proberen nog hun eigen vege lijf te redden. Alle passagier aan boord van het schip worden opgegeven en achtergelaten, ook Julius en zijn soldaten. In het gezicht van de dood wint het naakte eigenbelang het van alles. Zonder bemanning is de rest van de mensen absoluut ten dode opgeschreven! [5.3]

3. Dankzij Paulus' ingrijpen overleeft men met elkaar ook nog deze tweede crisis. En dan komt in het zicht van een mogelijke redding de grootste klap. Men ziet een kust en probeert als laatste wanhoopsdaad het schip daarop te laten stranden. Met de kans dat tenminste een deel van de mensen het overleeft. Maar deze laatste hoop wordt de stuurman ontnomen, wanneer het schip voortijdig op een klif komt vast te zitten en breekt. Alles stort in de golven. En dit is dan het einde. Nu komt hun ondergang. Driemaal is scheepsrecht!

[5.4]

Dit horen de eilandbewoners allemaal. Ze horen het in allerlei toonaarden uit 276 monden. En hun verbazing stijgt steeds meer. Het is een wonder dat een hele scheepsbevolking behouden aan land komt na een schipbreuk, maar dit is een driedubbel wonder: na zó'n reis!

*

En langzaam maar zeker komt er ook iets naar voren in al deze verhalen dat de kern vormt van dit wonder. **[6.1]**

Het blijkt dat een gevangene aan boord deze redding al heeft voorspeld van tevoren. Juist toen iedereen alle hoop op redding was benomen, was hij opgetreden op het schip. Een Jood. Een engel van zijn god, de god van de Joden, zou gezegd hebben: „Allen die met u varen, heeft God u geschonken” (27:24). En deze Jood, een gevangene, had toen ook gezegd: „We moeten op een of ander eiland stranden” (27:26).**[6.2]**

„Och”, zeiden vele overlevenden van deze reis, „wij hechtten eerst natuurlijk niet veel waarde aan wat deze man zei. Hoe kan hij dit weten? En hoe zou zijn God ons leven aan hem kunnen schenken. Wij horen helemaal niet bij de Joden en bij die God van deze gevangene”.

Maar zowel de overlevenden als de eilandbewoners werden nu achteraf wel tot nadenken gestemd. Alles was uitgekomen wat deze man had gezegd. Het geheim van dit wonder lag al besloten in de reis zelf.

Dit geheim gaat zich nu langzaam ontfouwen in de gedachten van de mensen. Zou het dan toch waar zijn dat de God van Israël eigenlijk de God is voor alle mensen aan boord zodat Hij over hen regeert en bepaalt wat er men hen gebeurt? Maar hoe kan het dan dat Hij hen als buitenstaanders en dienaars van andere goden niet heeft gestraft en doen omkomen? Waarom beperkte Hij zich niet tot de redding van zijn eigen dienaar Paulus? Er zijn wel vaker eenzame overlevenden aangespoeld zoals Odysseus of later Robinson Crusoe. Zou het voor die God van Paulus niet genoeg zijn geweest om zijn eigen gelovige veilig te stellen? Waarom heeft die God al deze mensen geschonken aan zijn eigen Paulus? Het is toch niet zo dat deze God uit is op de redding van alle mensen en niet alleen van zijn eigen aanhangers. Dat zou heel ongewoon zijn. Dat kennen andere goden niet. En daarom is het zo ongewoon en verrassend.**[6.3]**

De hongerige en verkleumde passagiers, warmen zich rond het vuur. De behagelijke warmte doortrekt hen. Het eten dat wordt aangedragen neemt de pijn in hun maag weg. Ze beginnen weer hoop te krijgen. Hun lichaam komt weer terug. Het dringt steeds meer tot hen door: ze zullen hun kinderen terugzien en ze zullen hun huis weer vinden en ze zullen toch die promotie nog gaan maken. Ze zijn behouden aan land: ze zullen leven.

Maar ze kunnen het niet meer ontkennen: ze zullen voortaan leven dankzij de God van Israël en als geschenk aan zijn apostel.

*

God geeft hier een illustratie bij het evangelie. In de nu volgende drie maanden wordt de anonieme drenkeling op het hele eiland een bekende en zeer geëerde persoon. Hij krijgt alle kans om het

evangelie te preken van de Schepper en van zijn verlossende zoon Jezus. Wie zou daar ooit naar geluisterd hebben zonder dit wonder van de behouden aankomst van allen, niemand uitgezonderd.[6.4]

Het evangelie dat Paulus predikt vult in wat dit wonder afbeeldt. Het is waar dat Israëls God wil dat allen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen. Daarvoor heeft Hij zijn eigen Zoon als offer gegeven. En het einddoel is niet de tijdelijke landing op het aardse strand, maar het eeuwige behoud aan de hemelse kust.

Daarom laat Hij nu zijn zon nog opgaan over bozen en goeden. Daarom werd het na lange dagen en nachten van aaneengesloten duisternis toch weer licht op de Middellandse Zee en zo konden de schepelingen zien waar ze naar toe zwommen.

*

En daarom wonen wij als Nederlanders nog elke dag behouden op het laagland aan de Noordzee. En daarom houden de dijken het nog steeds.

Dat zoveel mensen vandaag leven is niet omdat God vergeten zou zijn hen te doden. Het is iets positiefs.

God had gemakkelijk alleen Paulus kunnen redden, maar Hij spaart ze actief allemaal. Want Hij heeft goed nieuws voor hen. Daarvoor spaart Hij ze.

Ze leren de God van Paulus kennen als een Menslievende God.
Zo mogen we er vandaag ook van spreken en getuigen.

*

Vaak is er bij rampen veel aandacht voor het aantal doden. Maar begin nu eens bij de vele gespaarden die elke dag veilig landen en gezond uitstappen: wat wil God nog met ons?!

Er zijn gebieden waar aardbevingen en cyclonen grote verwoestingen aanrichten, zodat het je de keel dichtknijpt wanneer je erover hoort.

Maar er zijn veel meer gebieden waar géén rampen gebeuren. Het grootste deel van de aarde blijft leven, wordt gespaard.

Zo'n aarde vol levenden is een teken: God zoekt niet de dood maar het leven.

De schare op het strand is een beeld van de ontelbare schare aan de zee. Daar wil God heen. Gelukkig leerden velen het op Malta ook verstaan.

Mensen op Malta gingen het geloven. Maltezers kwamen hun zieken brengen en ze werden genezen (28:9) en wanneer Paulus vertrekt, wordt hij overladen met eerbewijzen. Het Wonder van het Evangelie kwam op Malta behouden aan land!

*

De herinnering eraan bepaalt ons bij Gods liefde voor deze wereld. Het behoort tot het basisonderwijs van Paulus. *God wil zijn eigendom terug!* Daarvoor spaart Hij elke dag zoveel mensen, gezinnen, volledige passagierslijsten, volken.

Zo schreef de apostel het al eerder aan Timoteüs (1 Tim.2,3-7):

„God, onze redder, wil dat alle mensen worden gered en de waarheid leren kennen. Want er is maar één God, en maar één bemiddelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft als losgeld voor allen, als het getuigenis voor de vastgestelde tijd. Om dit te verkondigen ben ik als apostel aangesteld. Ik spreek de waarheid, ik lieg niet – ik ben aangesteld als leraar voor de heidenen om hun het geloof en de waarheid te onderwijzen”.

Paulus' standbeeld op Malta herinnert aan de Wereldredder die hem stuurde en na hem zoveel anderen. En die mét hem allen behouden aan land liet komen.

Ja, zó is onze God: zijn Naam zij gedankt!

2. (*Hij demonstreert de kracht van christelijke voorbede*) [7]

Hoe was nu de rol van Paulus in dit behoudende werk van zijn God tijdens de zeereis?

We zouden kunnen zeggen dat Paulus zich gedroeg als een omgekeerde Jona. Dít profeet hield zich op zichzelf, als miskende gelovige. Hij sliep in het ruim en liet de storm over de anderen heenkomen. Wat deerden hem die anderen? Hij was een profeet van Israëls God en die anderen waren heidenen! Ze moeten hem wakker en erbij slepen. En tenslotte verklaart hij noodgedwongen dat hij op de vlucht is voor zijn eigen God.

Bij Jona zie je, dat je een ongeschikt mens wordt in Gods dienst wanneer je zélf deserteert en je eigen leven niet op orde is.

Paulus is het omgekeerde. Hij slaapt niet tijdens de storm. Sterker nog: hij is heel betrokken bij de reis. Hij denkt mee en zorgt mee. Paulus is heel sociaal. Hij plaatst zich niet buiten het groepsgebeuren. Integendeel: hij is solidair met alle mensen aan boord en hij zoekt het goede voor hen. De liefde van het evangelie maakt hem ook tot een menslievende medepassagier.[8.1]

*

Dat zien we keer op keer.

1. Op Kreta waarschuwt hij dat het echt levensgevaarlijk is om uit te varen (27:10).
2. Wanneer de bemanning wil vluchten in de sloepen, grijpt de gevangene, Paulus, in en verrijdelt

deze ramp.

3. En op een goed moment weet hij de algemene depressie te doorbreken door iedereen weer aan het eten te krijgen met het oog op een mogelijke redding (27:34).

[8.2]

Op het eerste gezicht lijkt Paulus een beetje een bemoeizieke passagier. Maar al gauw wordt duidelijk dat hij gedreven wordt door zijn geloof in God. De Here heeft hem laten zien dat hij te Rome voor de keizer zal getuigen (27:24) en dat hem daarom ook allen die met hem varen zijn geschonken.

Deze zekerheid maakt Paulus niet passief, maar actief. Hij is een medewerker in Gods plannen. En weet zich nu extra verantwoordelijk.

*

De diepste motivatie van Paulus vinden we echter in zijn voorbede. In vers 24 staat dat God hem allen die met hem varen „heeft geschonken”. Er staat een werkwoord dat betekent: „terwille zijn, gunst bewijzen”. Het gaat hier niet om een *mededeling* over het behoud van alle opvarenden, maar om een *gunst* die God aan Paulus bewijst. Blijkbaar heeft Paulus zijn God gebeden om het behoud van alle opvarenden. En dan verhoort de Here dat gebed en is zijn apostel terwille. Vanwege de voorbede van de dienaar zal de Koning zorgen dat niemand omkomt. [8.3]

Paulus leeft dit gebed ook voor, wanneer hij (27:35-36) de mensen in het zicht van de beloofde redding aanspoort om te eten. Hij neemt dan het brood, dankt God en begint zelf met het eten. Dat vertrouwend dankgebed geeft ook de anderen moed en ook zij zetten zich dan toch tot het eten.

Paulus reist tussen de mensen als voorbidder. Zoals ook Abraham voorbede deed voor Sodom en Gomorra, zijn buursteden.

De wil van God dat mensen behouden worden, leidt ertoe dat God zijn zon nog doet opgaan over bozen en goeden. En wij behoren daarin mee te bidden en mee te leven. God wil zijn eigendom terug. Wij zijn als christenen geroepen om dat eigendom van God ook op het hart te dragen, ervoor te bidden en ons ervoor verantwoordelijk te weten.

Zo schrijft Paulus aan Timoteüs dat wij, juist omdat God wil dat alle mensen behouden worden, voorbidders moeten zijn:

„Allereerst vraag ik dat er voor alle mensen gebeden wordt, dat er smeekbeden, voorbeden en dankgebeden voor hen worden uitgesproken. Bid voor alle koningen en gezagsdragers, opdat we rustig en ongestoord kunnen leven, in alle vroomheid en waardigheid. Dat is goed en welgevallig in de ogen van God, onze redder, die wil dat alle mensen worden gered” (1 Tim.2,1-4a).

Wanneer de vromen denken aan het recht van God, bidden zij om gericht, om voltooiing en om vuur over het kwaad. Maar zolang zij leven in het heden van de genade, zijn zij voorbidders in de samenleving. En zoeken zij het goede voor het land waarin zij wonen en het schip waarmee zij varen. [8.4]

*

Juist omdat hij voor alle opvarenden bad, kon Paulus ook actief meedenken en adviezen geven en het goede zoeken voor bemanning, soldaten en gevangenen. Juist door zijn voorbede was hij bereid om zijn tijd in te zetten tot het genezen van zowel inheemse *barbaren* als van de vader van een romeinse stadhouder.

Het behouden aan land komen van allen op het strand van Malta geeft stof tot nadenken. Later heeft men Paulus geïsoleerd als de grote man, het standbeeld van de christelijke beschaving. En waar een standbeeld staat, daar komen ook troepen. Ridder voor Petrus en tegen de islam.

Laten we in deze week nog eens terugdenken aan die 276 uit zee klimmende mensen. Mannen en vrouwen van allerlei slag en geloof. Ambtenaren en slaven, soldaten en stuurman, handelaren en misdadigers. Een schip vol: een wereld in het klein.

Paulus bad vóór hen en met hen.

De kerk is daartoe geroepen.

Ieder christen mag het voorbeeld van Paulus navolgen. Wanneer we aan boord van een vliegtuig reizen of met anderen in de bus op weg zijn, laten we dan niet alleen in stilte bidden om onze eigen veilige aankomst, maar laten we voorbidders zijn voor „allen aan boord“ en „voor iedereen in de bus“. Laten we in hun plaats bidden om een zegen over hun voedsel en over hun reis.

En als we in de kantine of in een hotel verblijven met zovele anderen, laat ons bidden voor hen allen.

Dat zij leven en tot kennis van de waarheid komen. En dat ook hun eten gezegend mag worden.

Dat gebed zal ons ook sociaal maken: behulpzaam, meedenkend met allen.

Eens kan de rijke westerse cultuur in het nauw komen, zoals het schip destijds in de storm dreigde om te komen. Dan zal er ook een tijd komen dat mensen in hun angst moed kunnen vatten door de houding en het gebed van christenen. Vergeet het niet: daarvoor zijn we immers aan boord!

AMEN[9]

LEESTIP VOOR PREEKVOORLEZERS: Wanneer uw gemeente gebruik maakt van een beamer, verdient het aanbeveling om tijdens de Schriftlezing een kaart van de reis te projecteren. Daarvoor is aan het einde van de ppt bij de preek een dia [10] toegevoegd.